

thriller&mystery

DALE FURUTANI (n. 1946) este primul american de origine asiatică care a câștigat două mari premii pentru literatură polițistă, Anthony și Macavity (pentru romanul de debut *Death in Little Tokyo*, 1993, nominalizat și la premiul Agatha). De altfel, în presă Furutani este numit „cel mai cunoscut dintre scriitorii americani de origine japoneză”. Familia sa, originară din prefectura Yamaguchi, a emigrat în Hawaii în 1896. Scriitorul a crescut în California, unde și-a făcut și studiile: literatură la California State University și marketing la UCLA. A lucrat apoi la Yamaha, la Nissan și la Edmunds.com. A fost invitat de câteva ori să țină conferințe la Biblioteca Congresului, atât în calitate de scriitor, cât și în calitate de american de origine japoneză. Furutani locuiește lângă Seattle (statul Washington), dar petrece multă vreme în Japonia. *Moarte la răscruce* (*Death at the Crossroads*, 1998) este primul roman din trilogia „Misterele samuraiului”, din care mai fac parte *Jade Palace Vendetta* (1999) și *Kill the Shogun* (2000).

DALE FURUTANI

Moarte la răscruce

Traducere din engleză și note de
ANDREI RĂZDOLESCU

HUMANITAS
fiction

Lui Steve

A avut o credință de neclintit,
o inimă iubitoare, un suflet generos
și un minunat simț al aventurii.
Dar s-a stins prea curând.
Ne e dor de el.

NOTA AUTORULUI

Ideea acestui roman mi-a venit în timp ce locuiam într-o casă tradițională japoneză din secolul al XVII-lea, în grădina Senkei-en din Yokohama. Sorbeam dintr-o ceașcă de ceai verde fierbinte și mă minunam privind scândurile din podea, lustruite ca sticla după ce secole întregi fuseseră călcate de picioare goale. Mi-am dat seama că în literatura referitoare la Japonia medievală cei care trăiseră în casa aceea erau adesea doar o simplă recuzită într-un spectacol de teatru grandios, de exemplu lupta pentru câștigarea titlului de shogun. Dar și acești anonimi aveau povești de spus și m-am hotărât să relatez măcar câteva dintre ele prin intermediul unei trilogii.

După ce mi-am ales protagoniștii, a trebuit să aleg perioada de desfășurare a acțiunii. Pentru majoritatea japonezilor, anul 1603 este la fel de familiar pe cât este 1776 pentru americani; este anul în care Tokugawa Ieyasu s-a autoproclamat shogun și marchează un moment de cotitură în istoria niponă. În următorii 250 de ani, cultura, politica și ordinea socială din Japonia au fost dictate de regimul opresiv al shogunilor Tokugawa. În această epocă au apărut multe lucrări de ficțiune și de nonficțiune, dar pe mine m-a

interesat să arunc o privire la punctul de inflexiune, acea scurtă perioadă în care întreaga națiune a trecut prin schimbări profunde, înainte ca regimul tiranic Tokugawa să-și fi întins tentaculele asupra fiecărui colțisor din Japonia.

Intenția mea a fost să aștern pe hârtie trei romane. Pentru o cât mai mare acuratețe, am încercat să redau fidel modul de viață în Japonia anului 1603, dar a trebuit să-mi asum câteva libertăți, inerente în cazul unei lucrări de ficțiune.

De pildă, japoneza secolului al XVII-lea, la fel ca engleza aceluiași veac, ar părea prea pompoasă și ciudată pentru urechile omului modern dacă ar fi să o redăm întocmai. În plus, limba de la curte, cu cadența ei tunătoare, ar deveni o lectură obositoare dacă ar fi reprodușă ca atare într-o carte. Din acest motiv, am încercat să folosesc dialoguri moderne, pe care le-am condimentat puțin cu elemente tradiționale.

Sper că aceste concesii făcute pentru a-mi spune povestea nu au dat naștere unor anacronisme care îi vor jigni pe istorici, ale căror cunoștințe le depășesc cu mult pe ale mele.

DALE FURUTANI

PERSONAJE PRINCIPALE

În cartea de față, numele personajelor respectă convenția japoneză, în care numele de familie este rostit înaintea prenumelui. Prin urmare, când citim „Matsuyama Kaze“, Matsuyama e numele de familie, iar Kaze numele de botez.

Aoi, prostituata satului

Căpetenia Kuemon, șeful tâlharilor

Hachiro, un tânăr care face parte din banda
Căpeteniei Kuemon

Ichiro, mai-marele satului Suzaka

Jiro, negustorul de cărbune

Manase, stăpânul ținutului

Matsuyama Kaze, un ronin

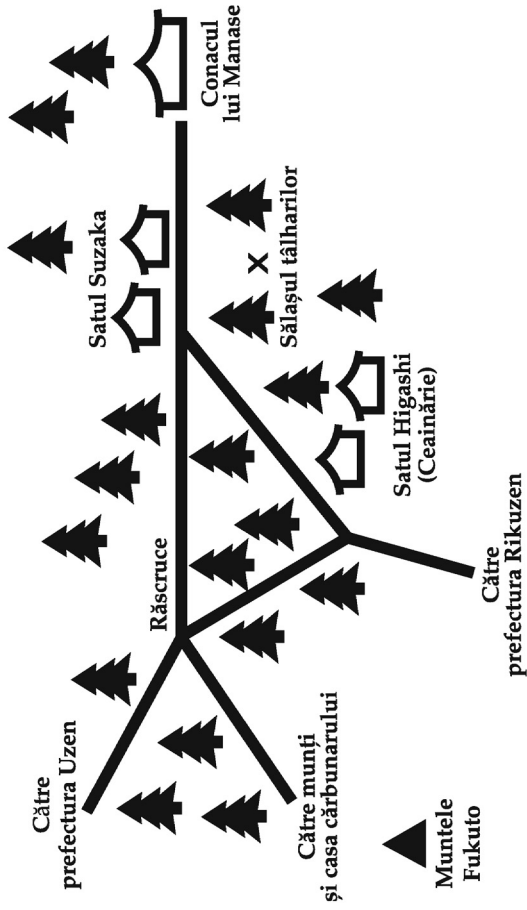
Nagahara Muneisha, un sensei care studiază
japoneza din perioada Heian

Nagato Takamasu, judecătorul ținutului

Okubo, un amic din copilărie de-al lui Kaze

Sensei, mentorul lui Kaze

SATUL SUZAKA ȘI ÎMPREJURIMILE



CAPITOLUL 1

*Munții ascund o pâclă deasă.
În umezeala ei
Se ghemuiește un iepure.*

Japonia, al șaisprezecelea an al împăratului Go-Yozei¹ (1603)

— Ești pregătit să mori?

Chipul tânărului samurai era o mască încărcată de ură, iar gura i se umplu de salivă în timp ce-și rostea provocarea. Trei dintre ceilalți patru călători din mica barcă strânsă cu putere marginea copastiei, lăsându-se pe spate la auzul spuselor războinicului. Cel de-al patrulea, ținta mâniei samurailui, rămase calm în spatele bărcii, lângă vâsleaș, care încetase să mai dea la rame odată cu agravarea conflictului.

¹ Go-Yozei (1572-1617), al 107-lea împărat al Japoniei.

— Ei? De ce nu răspunzi? Sunt ucenic la școala de sabie Yagyu și tocmai te-am provocat la duel!

Bărbatul solid din spatele bărcii făcu o pauză pentru a șterge cu poalele chimonoului saliva care îi aterizase pe dosul palmei și abia apoi răspunse. Mâna cealaltă îi era încleștată pe *katana*, o sabie tipică de samurai, vârâtă într-o teacă neagră. Deși era neîndoielnic un samurai, nu avea capul ras așa cum i-ar fi cerut rangul. Părea mai degrabă un ronin, un samurai fără stăpân ce rătăcea în căutarea unei slujbe.

Cu puțin timp înainte, cinci oameni se strânseseră pe mal pentru a trece râul cu barca: doi samurai, doi țărani și un negustor, aflați laolaltă din nevoia comună de-a ajunge pe malul celălalt. În loc să se prezinte politicos samuraiului mai în vârstă, tânărul începuse să vorbească despre instruirea sa în tehnica Yagyu și despre îndemânarea pe care o căpătase în mânăuirea săbiei. La început, țăranii și negustorul găsiră conversația captivantă, căci măiestria în lupta cu sabia era prețuită mai mult decât orice într-o țară cu o puternică tradiție militară. Dar, la scurtă vreme după îmbarcare, tânărul începu să se fălească tot mai mult în privința harului său, ajungând până acolo încât să-i ceară celuiilalt samurai să fie de acord că școala Yagyu era cea mai însemnată din țară. Cum samuraiul de vârstă mijlocie rămânea tăcut, tânărul deveni agitat, luând tăcerea bărbatului vârstnic drept o insultă atât la adresa școlii

de scrimă, cât și a măiestriei sale de spadasin. Aflat la prova bărcii cu fund plat, tânărul samurai îl provocă la duel pe cel mai vârstnic, apucând iute mânerul uneia dintre cele două săbii vârâte la brâu.

— De ce nu răspunzi? Ești pregătit să mori? strigă tânărul.

Celălalt războinic îl privi cu atenție pe agresivul samurai, iar sprâncenele sale groase și negre se încruntară într-atât, încât ajunseră să semene cu un vârf de lance. Spuse:

— Un adevărat samurai e mereu pregătit să moară. Doar că eu am urmat o școală de scrimă cu totul diferită. Ca și Tsukahara Bokuden, aparțin școlii „fără sabie” și sunt încredințat că un bărbat cu atitudinea ta poate fi lesne înfrânt prin cunoștințele pe care le-am dobândit acolo.

— Fără sabie? repetă tânărul. E caraghios! Cum ar putea lupta un samurai fără sabie? Acum chiar că m-ai înfuriat la culme! Cer ca această insultă nerușinată să fie spălată cu sânge! Te provoc la duel!

— Prea bine! spuse bărbatul mai în vârstă. Arată spre o insuliță aflată în mijlocul râului. Luntraș, oprește-te din vâslit! E un loc numai bun pentru un duel.

Cu teama întipărită pe chip, luntrașul dădu din cap și vâsli către insuliță. Stătea la capătul din spate al bărcii, propulsând-o și cârmind-o în același timp cu o singură vâslă, care avea același efect ca bătaia cozii unui pește. Când barca

atinse țărml, tânărul sări din ea pe mica plajă nisipoasă a insulei. Trase *katana* din teacă, alergă la câțiva pași de mal, după care adoptă o atitudine agresivă, cu ambele mâini pe mânerul săbiei, în poziția „țintit la ochi”.

— Hai! strigă el la samuraiul din barcă. Să vedem dacă această caraghioasă școală de scrimă „fără sabie” poate învinge pe cineva care a deprins tehnica Yagyū.

Celălalt bărbat se ridică încet și îi dădu luntrașului sabia lui cea lungă.

— Ține! spusese el. Pentru duelul acesta chiar că n-am nevoie de sabie.

Luntrașul se întinse cu stângăcie spre armă, lăsând între timp vâsla din mâini. Înainte ca vâsla să ajungă pe fundul bărcii, samuraiul o prinse, o scoase din suportul de la pupa și o folosi pentru a împinge barca departe de insulă.

— Ce faci? strigă tânărul.

— Te înving cu ajutorul tehnicii „fără sabie”. Dacă ai fi studiat cu adevărat tehnica Yagyū, ai fi știut că arta luptei cu sabia nu înseamnă doar să ucizi oameni; îți dezvoltă toate aptitudinile, chiar și inteligența. Acum, mulțumită nesăbuității tale și dat fiind că n-am fost nevoit să-mi folosesc sabia, îmi pot continua călătoria după ce am eliminat și neajunsul prezenței unui ins sâcâitor.

Purtată de curentul iute, barca se îndepărtase mult de insulă înainte ca tânărul samurai să aibă timp să se întoarcă pe țărml.